

4. „Въ българския езикъ (казва Гопчевичъ) глаголитѣ иматъ само тогава окончание „м“ въ първо лице, единствено число, когато въ второто лице слѣдва „амъ“; напр. *пита^{мъ}*, *пита^{шъ}*; а пъкъ Македонцитѣ, както и Сърбитѣ, иматъ винаги „м“ (естествено като се исклучатъ неправилнитѣ глаголи),“

Гопчевичъ има обичай да расправя за важни работи само отъ горѣ отъ горѣ, да посочва на читателя дребнолитѣ за нѣщо ужъ важно, само за да го заблуди; а пъкъ дѣйствително важнитѣ работи, които доказали противното, той или избѣгва или гледа да ги прикрие и замаже съ нѣколко само думи. Така е направилъ и въ тоя случай по въпроса за окончанието на глаголитѣ първо лице, единствено число отъ настоящето врѣме.

Той не казва кои сж тие неправилни глаголи въ македонското нарѣчие, що нѣматъ окончание „м“ въ реченото врѣме, число и лице. А защо не ги казва? Ний мислимъ затова, за да може да ти отговори, че всичкитѣ глаголи, които нѣматъ туй окончание сж неправилни; слѣдователно, че това не може да се сжди за сродството на макед. наречие съ българския езикъ. Но не е тѣй!

За да бжде въпроса ясенъ трѣбва да кажемъ:

а) че въ книжовния български езикъ глаголитѣ отъ всичкитѣ видове основи въ настояще врѣме 1 лице, едн. число иматъ окончание „а“ или „я“;

б) че въ западното българско наречие освѣнъ тие окончания иматъ и „м“;

в) че въ сръбския езикъ тѣ *ванаги* иматъ окончанието „м“;

г) че въ македонското наречие иматъ и сждитѣ